

Застосування системи надання податкових пільг суб'єктам інноваційної діяльності та підвищення питомої ваги пільг, які забезпечують сприятливий інвестиційний клімат стане серйозним здобутком державного регулювання інвестиційно-інноваційних процесів. Податкове стимулювання в умовах ринкової економіки має переваги, порівняно з бюджетними субсидіями, але у ньому слід удосконалити критерії надання податкових пільг підприємствам при реалізації інноваційних проектів через встановлення розміру залучених інвестицій [4].

Література

1. Щорічне Послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2013 році»
2. Статистичний щорічник України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>
3. Дем'янюк О. Податкові важелі стимулювання інноваційної діяльності / Дем'янюк О. // Інноваційна економіка. — 2010. — №2. — С. 241—245.
4. Никифоров А. Податкове стимулювання інноваційної діяльності / А. Никифоров, В. Діба, В. Парнюк // Фінанси України. — 2009. — № 5. — С. 78—86.
5. World Economic Forum. T.Geiger, M.D.Hanouz «The Ukraine Competitiveness Report 2012»

Ставратій Я. С.

*«Фінанси та банківська справа», 4 курс,
Національний університету ДПС України
Науковий керівник — Діденко Л.В*

ВИРОБНИЧА ІНФРАСТРУКТУРА, ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА СЕКТОРУ МАКРОФІНАНСОВОГО УПРАВЛІННЯ

Глобалізаційні процеси у міжнародній економіці проявилися, перш за все, на світовому ринку товарів, капіталів і робочої сили, що, в свою чергу, призвело до необхідності формування міжнародної виробничої інфраструктури як світового, так і регіонального рівнів.

Як відомо, виробнича інфраструктура є однією з важливих складових сектору макроекономічного фінансування. Разом з тим,

науково-технічний прогрес ХХ ст. вивів її на якісно новий рівень усі елементи виробничої інфраструктури.

Глобальна виробнича інфраструктура стала об'єктом досліджень багатьох вітчизняних і зарубіжних вчених. Особливості функціонування та проблеми розвитку наднаціональної виробничої інфраструктури аналізують вчені-економісти: А. Румянцев, А. Філіпенко та інші. Разом з тим, варто дослідити проблеми розвитку окремих об'єктів міжнародної виробничої інфраструктури, котрі виникли на межі тисячоліть, і від розв'язання яких залежить ефективне функціонування наднаціональної обслуговуючої системи — глобальної інфраструктури [1].

Як відомо, основним результатом функціонування інфраструктури є виробнича послуга, економічний сенс якої обумовлений поділом праці і є результатом територіального ресурсного потенціалу та галузевих компетенцій. Залежно від спрямованості інфраструктурного продукту, виокремлюють виробничу та соціальну інфраструктуру. Однак зауважимо, що такий підхід є досить умовний, оскільки виробнича база інфраструктурного комплексу, регіональні транспортні, інфокомунікаційні (галузі зв'язку), енергетичні мережі — тобто техніко-технологічна складова — є спільна і використовується як для надання послуг виробничим підприємствам, так і для обслуговування населення [2].

Сучасний розвиток регіональної інфраструктури є похідною глобалізаційних тенденцій, які охопили світову економічну систему. Класифікація інфраструктури за ознакою територіальних дислокацій та охоплення передбачає її поділ на глобальну, національні, регіональні та локальні. Причому системний підхід дозволяє ієрархічно поєднати зазначені види, коли нижчий рівень інфраструктурного комплексу є невід'ємною складовою, підсистемою вищого рівня інфраструктурного утворення. Тенденції глобалізації дозволили не тільки поєднати інфраструктурні комплекси окремих країн та регіонів в єдину світову глобальну інфраструктуру, але й змістити акценти розвитку та питання формування конкурентоспроможності на нижчий рівень — регіональний та локальний. На сьогодні «глобальні злиття» відбуваються на основі корпоративних, фінансових і технологічних компетенцій [3].

Отже, можна зробити висновок, що інфраструктура виступає не тільки технічним засобом виробничого обслуговування, але й інструментом матеріальних трансформацій знань. У зв'язку з цим сучасні науковці виділяють наступні рівні організації виробничого обслуговування промислових підприємств: мережа — інфраструктура — інфокультура.

Література

1. *Сонько С.П.* Просторовий розвиток соціоприродних систем: шлях до нової парадигми. — К.: Ніка Центр, 2011. — 287 с.
2. *Львовичкін С.В.* Макрофінансова стабілізація в Україні у контексті економічного зростання: моногр. — К.: Наша наука і культура, 2013. — С. 330.
3. *Чухрай Н.І., Гірна О.Б.* Формування ланцюгів поставок: питання теорії і практики: Монографія. — Львів: Видавництво «Інтелект-Захід», 2012. — 305 с.

Трофимчук А. Л.

«Фінанси і кредит», 5 курс

*ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»*

Науковий керівник — к.е.н. доцент Жибер Т.В.

БЮДЖЕТНЕ ПЛАНУВАННЯ В УМОВАХ ВИКОРИСТАННЯ СЕРЕДНЬОСТРОКОВОГО БЮДЖЕТУ М. КИЄВА

Процес вироблення рішень щодо розподілу бюджетних коштів традиційно є одним із найважливіших елементів бюджетного процесу будь-якої країни, від якого у значній мірі залежить ефективність використання фінансових ресурсів уряду. Переважна більшість сучасних держав давно сформували ефективну систему вироблення пріоритетів використання бюджетних коштів. В її основі лежать середньострокове бюджетне прогнозування та середньострокове бюджетне планування, яке впроваджується і на місцевому рівні. Така система дозволяє забезпечити оптимальний перерозподіл фінансових ресурсів в економіці держави, який би дозволив реалізувати пріоритетні завдання її соціально-економічного розвитку.

Запровадження середньострокового бюджетного планування сприяє: реалізації послідовної та виваженої бюджетної політики; встановленню чітких пріоритетів у галузі місцевих фінансів; передбаченню наслідків реалізації заходів бюджетної політики через кілька років; забезпеченню збалансованості фінансових ресурсів міста, які акумулюються через бюджет; обґрунтованому прогнозуванню джерел і обсягів ресурсів; застосуванню прогресивних методик бюджетного планування; підвищенню прозорості бюджетного процесу; посиленню відповідальності учасників